

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/112/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010190
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814010190.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na verejnom zasadnutí konanom dňa 09. februára 2015 prejednal odvolanie obžalovaného

V. D.,

nar. XX.XX.XXXX v F., A., bytom X., J. F. č. XXX/X-X, t.č. na slobode,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 2T/157/2014 zo dňa 04. júna 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný V. D. uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr.zák., pretože dňa 24.11.2013 o 00:30 h v Prievidzi na Ulici F. mal pri sebe hydrochlorid metamfetamínu, nachádzajúci sa v 7 ks injekčných umelohmotných striekačiek v podobe kryštalickej látky bielej farby, v 5 ks striekačiek išlo o 14,48 g kryštalickej látky s obsahom metamfetamínu 77,1% hmotnostných (báza) - 11 164 mg čistej látky zodpovedalo 279 - 1116 obvykle jednorazovým dávkam a v 2 ks striekačiek 3,63 g kryštalickej látky s obsahom metamfetamínu 77,3% hmotnostných (báza) - 2 806 mg čistej látky, čo zodpovedalo 70 - 281 obvykle jednorazovým dávkam, pričom metamfetamín je podľa zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Bol za to odsúdený podľa § 172 ods. 1 Tr.zák. a § 38 ods. 5 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 6 rokov a 6 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote písomne odvolanie obžalovaný. Obžalovaný považoval rozsudok a trest za absurdný a sudcu za zaujatého, pretože v roku 2010, keď ho tento sudca súdil, mal mu povedať, aby si ho neželal, keď sa stretnú ešte raz. Ďalej obžalovaný namietal, že mu nebolo poskytnuté právo na právneho zástupcu a celý proces bol unáhlený, nedôsledný, amatérsky s jediným cieľom odsúdiť ho čo najrýchlejšie a na čo najvyšší trest. Obžalovaný uviedol, že po zastavení utekal, pretože pred jazdou požil alkohol a nie preto, aby sa zbavoval nejakej drogy. Nebol u neho a u svedkov urobený test prítomnosti drogy, pričom svedkovia sa mohli proti nemu dohodnúť. Ani svedok Q. neuviedol, že by videl, že by sa zbavil nejakej veci. To, že by drogy skutočne patrili obžalovanému nebolo preukázané ani expertízou (odtlačky prstov, DNA). Obžalovaný navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby, prípadne aby vec bola vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, navrhol prokurátor odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Senát odvolacieho súdu úvodom poukazuje na procesnosť svojho postupu konania verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného. V predmetnej veci bol prvý termín verejného zasadnutia odvolacieho súdu stanovený na deň 30.09.2014, kedy sa obžalovaný bez ospravedlnenie nedostavil. Vzhľadom k tomu, že senát odvolacieho súdu mal určité pochybnosti o tom, či sa obžalovaný o tomto termíne dozvedel (na doručenke skratka SPL a nečitateľný podpis) a aj hlavné pojednávanie bolo vykonané v jeho neprítomnosti, verejné zasadnutie v tento deň bolo odročené na neurčito. Ďalší termín verejného zasadnutia bol stanovený na deň 20.11.2014, pričom aj v tento deň bolo verejné zasadnutie odročené, pretože obžalovaný sa písomne dva dni pred verejným zasadnutím ospravedlnil, že je práceneschopný, pričom nemôže rozprávať. Ďalší termín verejného zasadnutia bol stanovený na deň 09.02.2015, pričom vo všetkých troch prípadoch bol obžalovaný písomne upovedomený o termíne verejného zasadnutia (č.l. 160, 167), poučený o zákonných podmienkach možnosti konať verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti. Pred posledným verejným zasadnutím sa predseda senátu telefonicky spojil s ošetrojúcou lekárkou obžalovaného, pričom z obsahu jej vyjadrenia vyplynulo, že sa obžalovaný V. D. cestou vypísania na PN chcel vyhnúť aj tomuto súdному konaniu, čo lekárke mala potvrdiť aj samotná matka obžalovaného (úradný záznam č.l. 168). Napokon tesne pred verejným zasadnutím sa s predsedom odvolacieho senátu telefonicky spojil 2-krát aj JUDr. Kokinda, Prievidza, ktorý najprv oznámil, že si ho obžalovaný V. D. chce zvoliť za obhajcu a následne oznámil, že obžalovaný za ním neprišiel a za obhajcu si ho nezvolil (úradný záznam č.l. 169).

Na základe vyššie uvedených okolností, keď po otvorení verejného zasadnutia predseda senátu zistil, že sa obžalovaný na verejné zasadnutie nedostavil, ani nijako neospravedlnil, dospel senát odvolacieho súdu k názoru, že ide o prípad, kedy sa obžalovaný odmietol zúčastniť verejného zasadnutia. Preto bolo v súlade s ustanovením § 293 ods. 5, 6, 7 Tr.por. rozhodnuté o vykonaní verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného.

K vytýkaným procesným chybám v odvolaní obžalovaného, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovné. Predovšetkým, ani súd prvého stupňa nepochybil, pokiaľ vykonal hlavné pojednávanie v súlade s ustanovením § 252 ods. 2, 3 Tr.por. v neprítomnosti obžalovaného. Obžalovaný v tomto smere procesný postup súdu prvého stupňa ani nenamietal. K namietanej nemožnosti uplatnenia práva obžalovaného na obhajobu obhajcom, je potrebné uviesť, že obžalovaný bol v priebehu trestného stíhania opakovane poučovaný o práve zvoliť si obhajcu. Prvýkrát bol takto poučený už v prípravnom konaní dňa 24.11.2013 pri svojom zadržaní (č.l. 10), následne toho istého dňa pri svojom výsluchu, kde obžalovaný výslovne uviedol, že si obhajcu nevolí (č.l. 13). Napokon aj v konaní pred súdom bol obžalovaný v písomnom predvolaní na hlavné pojednávanie taktiež poučený o práve zvoliť si obhajcu (č.l. 159).

Na základe vyššie uvedeného, senát odvolacieho súdu neprisvedčil obžalovanému v tom, že by v konaní pred súdom prvého stupňa (ani v prípravnom konaní) bolo porušené jeho právo na obhajobu obhajcom. Odvolací súd taktiež neprisvedčil obžalovanému, pokiaľ považoval súdny proces za nezákonný (unáhlený, nedôsledný, amatérsky). Súd prvého stupňa dodržal pri stanovovaní termínu hlavného pojednávania všetky ustanovenia týkajúce sa prípravy hlavného pojednávania, vrátane dodržania lehôt na prípravu na hlavné pojednávanie. Na hlavnom pojednávaní boli osobne vypočutí prakticky všetci svedkovia (8 svedkov), ktorí prichádzali do úvahy, pričom obžalovaný sa svojou neúčastou na hlavnom pojednávaní sám zbavil možnosti klásť týmto svedkom otázky, resp. mať pripomienky k ich výpovediam.

K odvolacím námietkam obžalovaného, týkajúcich sa skutkového stavu, je potrebné uviesť, že ide prakticky o obhajobu obžalovaného už z prípravného konania (sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia č.l. 4), pričom súd prvého stupňa vykonané dôkazy dôsledne vyhodnotil aj z pohľadu toho, či zaistené veci obsahujúce aj drogy pochádzali práve a len od obžalovaného. K tomu je potrebné uviesť, že obžalovaného neusvedčovala len skupina osôb, ku ktorým obžalovaný „dobehol“, ale aj príslušník PZ, ktorý tohto zadržoval. K nevykonaniu ďalších dôkazov smerujúcich k preukázaniu pôvodu drogy

od obžalovaného, senát odvolacieho súdu uvádza, že za situácie, keď bol nepochybný tento „pôvod“, nebolo potrebné v tomto smere k tejto okolnosti vykonávať ďalšie dôkazy (odtlačky prstov, DNA).

Napokon senát odvolacieho súdu nezistil ani, že by uložený trest obžalovanému bol neprimerane prísny. Už vôbec nie to, ako to uvádzal v odvolaní obžalovaný, že z dôvodu zaujatosti predsedu senát mu tento uložil čo najprísnejší trest. Pri rozhodovaní o treste bolo povinnosťou súdu prvého stupňa podľa § 38 ods. 5 Tr.zák. zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu (opätovné spáchanie zločinu). Takto zo zákona upravená trestná sadzba bola dolná hranica trestu odňatia slobody 6 rokov a 6 mesiacov a horná hranica 10 rokov. Z uvedeného potom vyplýva, že súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby, teda odvolacia námietka je v tomto smere zjavne neopodstatnená.

Len pre úplnosť senát odvolacieho súdu uvádza (a rovnako sám postupuje pri ústnom odôvodňovaní svojich rozhodnutí na pojednávaní v prítomnosti strán), že predseda senátu súdu prvého stupňa v roku 2010 pri predchádzajúcom odsudzovaní za zločin, správne mohol uviesť, že v prípade opakovaného spáchania zločinu bude musieť byť ďalší trest podstatne prísnejší, než trest prvý. Takéto vyjadrenie predsedu senátu je v súlade s ustanovením § 38 ods. 5 Tr.zák. a je predovšetkým v záujme samotného obžalovaného, aby tento vopred vedel tento negatívny dôsledok opakovaného spáchania zločinu.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti toho uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.